

Zij

Ze is prachtig. De zonnestralen schijnen door de kiertjes van het raam op haar naakte lichaam. Ze benadrukken elke gelaatstrek. Ik ben altijd al een fan geweest van haar tatoeages, maar door dit licht komen ze er nog mooier uit. Ze lijken bijna tot leven gekomen te zijn. Ze doet een paar stappen naar voren. De zon lijkt haar net zo mooi te vinden want tegen m'n verwachtingen blijven de stralen haar volgen met elke stap die ze zet. Ze lijken zelfs nog feller te worden. Nog meer van haar lichaam wordt benadrukt. Eigenlijk wilde ik dit moment vastleggen en er een foto van maken met de camera die op mijn schoot ligt, maar ik ben bang dat het de schoonheid die ik voor me zie, tekort zal schieten. Ik besluit het niet te doen en het moment zo goed als ik kan in me op te nemen. De stoel waar ik in zit is comfortabel en is zo gepositioneerd dat ik alles even goed kan zien. Jammer genoeg kan ik haar vanuit deze stoel niet aanraken. Alleen met de puntjes van vingertoppen zou ik haar misschien kunnen aanraken. Nog steeds staat ze voor me. Ze beweegt niet en zegt ook niks. Ze lijkt gefascineerd te zijn door hoe ik op mijn beurt gefascineerd ben door haar. Langzaam ontstaat er een glimlach op haar gezicht. Het is niet zo eentje waarbij alle tanden zichtbaar zijn. Het is subtiel en elegant. Dat is precies hoe haar verdere zijn omschreven zou kunnen worden. Subtiel en elegant. Ik zou nog uren kunnen blijven zitten en nog steeds verwonderd kunnen zijn over wat er voor me staat, over waar ik naar aan het kijken ben. Misschien zou men het ondertussen zelfs staren kunnen noemen. Ze oogt zelfverzekerd en lijkt zich bewust van haar mooie lichaam. Toch zie ik dat ze kwetsbaar is, onzeker misschien. Het siert haar. Ze lijkt zich bewust van elk detail dat haar lichaam bezit. Dat haar lichaam op dit moment bloot geeft. Van de vervaagde littekens op haar huid tot de blauwe plekken op haar zij. Ik vind ze mooi. Ze vertellen haar verhaal. Precies die kleine details maken het geheel af. Ik begin het idee te krijgen dat ze de zonnestralen bewust wil laten doorschemeren en haar gehele lichaam wil laten accentueren. Ze doet nog een paar stappen naar voren. Deze keer zijn de stappen iets groter en staat ze ineens recht voor me. De afstand tussen haar en de stoel waar ik in zit is nihil. Nog steeds zonder ook maar één kledingstuk. Voor het eerst kijkt ze me volledig aan. Ze kijkt me écht aan. Ik kijk haar ook aan. Ik kijk haar écht aan. 'Hoi', zegt ze, 'hoe gaat het?'

Pak mijn hand

Pak m'n hand
En laat niet los
Ik volg jou
Door de donkere bossen
Langs de diepe wateren
Op het tempo dat jij aankunt
Pak m'n hand
En laat niet los
Ik begeleid je
Tijdens de stille nachten
Waar elk geluid zo zacht klinkt
Dat het onze oren doorboort
Pak m'n hand
En laat niet los
Ik neem je mee
Naar de plekken waar kleur niet te missen is
Maar enkel
Wanneer jij daar klaar voor bent
Tot die tijd
Houd ik de hand die je me zo voorzichtig aangegeven hebt stevig vast
En laat ik nooit meer los

Eens

Eens zo mooi

Eens zo lief

Eens zo fijn

Eens

Maar niet meer

Eens zo blij

Eens zo vrolijk

Eens zo aanwezig

Maar niet meer

Eens waren wij een

Eens waren wij ons

Eens was het jij

Alleen jij

Maar niet meer

Nu niet meer